

Andrej Ivanuša

PRAPOČETAK ŽIVOTA

(slovenski: Pra-začetek življenja)

Htio sam napraviti kratak odmor. Zbog toga sam pažljivo provjerio potrošnju energije. Vremeplov je uređaj koji troši nevjerojatnu količinu energiju. Kroz vrijeme i prostor crpi ogroman broj kilovata energije. Prostorno-vremenski crvotočina mora biti otvorena cijelo vrijeme za komunikaciju, prijenos podataka, održavanje prostornog mjehurića i za neprekidan rad mjernih instrumenata.

»Nikolina, što se mene tiće sve je na svome mjestu. Idem drijemati,« rekao sam partnerici na toj izvanredno važnoj misiji za cijelo čovječanstvo.

Nikolina je kimnula glavom i nasmijala se:

»U redu! Imaš tri sata vremena. Onda te mijenjam!«

»Neka ti bude!« rekao sam. »Ali ako na Zemlji konačno otkriješ gdje je počeo život odmah me probudi. Takvo otkiće ne želim propustiti.«

Ona se opet nasmijala:

»Neću te probuditi. Ako nađem nešto ostavit ću te da spavaš dalje. Sam znaš kako je – sve bit će moje, samo moje!«

»Ako to učiniš, bičevat ću te!« kao ljutito sam rekao.

»Aha, samo probaj ako se usudiš!« rekla je vragolasto i pokazala šakom kako će me udariti u nos.

»Dakle!« Slegnuo sam ramenima: »Idem spavati! Laku noć!«

»Dajem ti tri sata!« doviknula je za mnom kad su se zatvorila klizna vrata zapovjedničkog modula.

Putovanje kroz prostor i vremen postalo je moguće tek pre nekoliko godina. Za sada nam je moguće samo putovanje krog vreme unatrag. U budućnost još nije moguće putovati barem koliko nam je poznato. Jer budući događaji još se nisu stvorili. Najprije so napravili misije za nekoliko dana unatrag. A sad je čovečanstvo počelo sa misijama na veće razdaljine i duža vremenska razdoblja. Moram objasniti da prošlosti nije moguće mkijenjati. Vremeplovi su ograničeni za vremensko-prostornim mjehurićem. Iz njega ništa nije moguće poslati u okolinu. Možemo samo primati valove u

mjhurič i na taj način je omogućeno proučavanje prostora i vremena. Samo smo promatrači prošlih događaja.

Bio sam jako ponosan da smo Nikolina i ja došli na genijalnu ideju. Nikolina je moja suradnica na tehnološkom institutu. Moj ponos je još jači jer smo za našu briljantnu ideju dobili svu financijsku i tehničku podršku cjelog čovječanstva. Postali smo istraživači cjelokupnog čovječanstva o početku stvaranja života na Zemlji. Tako smo nas dva postali putnici kroz vreme i prostor. Naša genijalna ideja je da se kroz prostorno-vremensku crvotočinu vratimo u doba kad je počeo život na Zemlji. Imamo zadatak da pronađemo mjesto i dob kad se pojavila prva živa ćelija u vodenoj supi. Dakle da za svagda istražimo kako i kada je počeo život na Zemlji.

A za sada nismo bili uspješni. Prvi vremenski skok odveo nas je 4,5 milijarde godina u prošlost. Kad smo stabilizirali vremeplov u orbiti iznad Zemlje brzo smo ustanovili da u tom dobu života još nije bilo. Istini na voljo to nismo ni očekivali. Onda smo se polako vraćala u intervalima po milijon godina. Sad smo u doba 4,2 milijarde godina u prošlosti. Sada naša istraživanja pokazuju da se Zemlja smirila i broj meteora koji padaju prema njoj se jako smanjio.

»Andrej, probudi se! To moraš vidjeti!« digao me iz sna uznemireni glas Nikoline koji je došao preko zvučnika. »Oprosti, da te budim. Ali to obavezno moraš vidjeti!«

Odmah sam odjurio do komandnog modula.

»Što si otkrila? Što imaš? Našla si početak života!«

Odmahnula je rukom.

»ne. Ne. Nije to život ... ipak, možda! Ne znam baš!«

»Što znaš?«

»Pogledaj! Svemirska sonda!« je rukom uznemireno pokazivala na ekran.

»Što? Svemirska sonda?«

»Da, pogledaj sam!«

Zurio sam u ekran. Od Mjeseca prema Zemlji putovalo je neobično svemirsko tijelo. Padalo je prema površini zemlje sa brzinom meteora. Uređaje je Nikolina umjerila da su cijelo vreme pratili potovanje sonde i merili sve podatke. Uznemireno sam pratio brojeve koji su klizili preko ekrana.

Nekoliko trenutaka kasnije je sonda uronila u prvobitnu zemlajsku atmosferu, počela je žariti i za nekoliko sekundi je udarilo u tlo. Nastao je krater.

»Si ti to video! Vanzemaljski svemirski brod,« uznemireno je kliknula Nikolina.

»Nemguće!« polako sam progovorio. »možda je naše, zemlajsko. Nešto iz budućnosti što su slali u prošlost. Ali bez zaštitnog vremensko-prostornog mjehurića. Netko se neodgovorno poigrao ...«

»Ne! Nije naša! Pogledaj ...« rekla je Nikolina i brzim prstima zaplesala po kontaktima i tastaturi. Na ekranu se ponovo pojavila sonda koja je doletjela izza Mjeseca. Nikolina je sliku povećala.

Sada sam pomno pogledao i brzo shvatio da je svemirski brod zaista nešto posve drugačije od bilo čega što bi uradio čovjek.

»Imaš pravo! Provjerit ću odakle je doletjelo« rekao sam i upalio pro-računar sa svojim mislima. U glavi zavrtjeli su se brojevi i za nekoliko sekundi znao sam rezultat.

»Hm, ovo je zaista zanimljivo. Letjelica je došla sa planeta Sagale koji kruži oko zvijezde Sirius B, 8,6 svjetlosnih godina odavde,« rekao sam.

»Pa zanm kako daleko je Sirius od Zemlje,« rekla Je Nikolina uvrijeđeno.

»Oprosti, malo me zanjelo!« rekao sam.

A onda je moju pažnju pritegnulo treperenje sićišnog bio-indikatora uz rub ekrana. S prstom pokazao sam na njega:

»Hej! Što to znači?«

Nicolina je okrenula glavu. Samo je zurila bez riječi.

Onda smo se pogledali.

Grčevito smo počeli mjeriti i brojati.

Nekoliko sekundi kasnije, oboje smo gotovo istovremeno rekli:

»To je ludo!«

»Na letjelici bile su klice, praćelije!« rekla je Nikolina

»Slažem se! Ali njihov je genetski kod praktički identičan s našim!« sam promucao.

»Vidim to! Ali to nije moguće! Kako mogu biti oba genetska koda identična? Letjelica je došla sa tuđe planete i to pre 4,2 milijarde godina!« dodala je Nikolina.

»Da ... ali ... možda ...« prošaptao sam. Onda sam predložio:

»Ajde, odputujmo sto hiljada godina naprijed. Imam ideju koju moram provjeriti!«

Za mene je bio postupak za skok jednostavan. Već sem jih nekoliko obavio bez problema. I ovaj put se ništa vanredno nije desilo i za tridesetak minuta bili smo opet u istoj orbiti oko Zemlje i sto hiljada godine naprijed prema sadašnjosti.

»Sistemi su stabilni!« rekao sam. »Usmjeri bio-mjerne uređaje na isto mjesto na koje je pala letjelica.«

»U redu, usmjerila sam,« rekla je Nikolina. »Što imaš na umu?«

»Ti samo mjeri o obavjesti o rezultatima,« rekao sam tvrdoglavo.

Pogledala me svjetlim očima:

»Valjda ne misliš da su te pračelije preživjele udar u Zemlju?«

Ponovio sam:

»Ti samo mjeri i reci mi rezultate!«

Nasmijala se:

»Uh, kako si naporan! Kad na Zemlju udari meteor on ubije sve oko seb. Takođe čelije i bakterije. A tu bi preživjele? Molim te lijepo!«

»Ne znam. Možda! Zbog toga, molim, provjeri!« rekao sam.

Nekoliko sekundi kasnije su bio-indikatori počeli treperiti. U krateru koje je uradila vanzemljska letjelica nakupila se topla sumporasta voda. Pračelije koje su preživjele putovanje na letjelici kroz teške svemirske uslove su se v dobu od sto hiljadu godina obilato namnožili. A nisu ostali samo na tom mjestu. Kad se krater preoblikovao zbog potresa i micanja zemljine kore se je prva supa života prolila naokolo.

Nikolina je bez riječi zurila i ponovo provjeravala rezultate. Video sam kako je bio-indikatore tri puta na novo postavila u početnu poziciju da bi odbacila bilo koju moguću pogrešku. Na kraju je samo sedela i odmahivala glavom.

»Andrej, imao si pravo!« je šapčala i još uvijek nije odvrnula pogleda sa mjerača. »Letjelica sa planeta Sagale – Sirius B donjela je biološki material i to je prapočetak života na Temlji.«

»Istina!« potvrdio sam. »Deset hiljada godina prije nego što je letjelica udarila u zemlju očito su Sagalci počeli sa istraživanjem svemira. Njprija sa bespilotnim letjelicama. Trudili su se da bi bile potpuno sterilne. Ali je pitanje kakvu su tehnologiju imali za potpuno sterilizaciju mašina. To i mi Zemaljci radimo poslednjih petsto godina. Sigurno je na letjelici Voyager I neka zemaljska bakterija, čelija i slično. Voyager je bio steriliziran ali nisam uvjeren, da je to bilo bez mane.«

Posle nekoliko sekundi Nikolina je tiho rekla:

»predlaže, da to rprovjerimo. Skočit ćemo kroz vreme i prostor na rub našeg sunčevog sistema u trenutku kad ga Voyager I zapušta.«

»ideja nije loše,« kumnuo sam. »Zaista me zanima ako imam pravo. Možemo i provjeriti kakv je bio razvoj civilizacije na planetu Sagale kad su ispalili letjelicu u svrmir. Bit će zanimljivo vidjeti koliko smo si Sagalci i Zemaljci slični.«

»Iskreno se nadam da ćeš dobiti dozvoli za to. Ovaka izlet nije jeftin,« rekla je Nikolina.

»Nije! Ali osnovna ljudska osobina je znatiželja,« rekao sam.

I tako je i bilo! Znatiželja bila je odlučujuća. Ali ni na jednoj misiji nismo bili sami. Sada još uvijek gledamo akko se razvijaju Sagalci. Nema sumnje da su i oni našli način za putovanje kroz

vreme i prostor. Možda ćemo naći i način za direktan kontakt sa njima u sadašnjem svemiru. Biloški smo si jako blizu, skoro isti.

Nemojte se zavaravati! Jasno! Takođe i na Voyageru I postoje mikrobi koji sada sretno putuju svemirom. Možda će sonda pasti na neki prikladan planet na drugom kraju naše Galaksije. Tada ćemo mi Zemljani biti krivi za stvaranje života na toj planeti.